

**CRISTIAN
TEODORESCU**

Şoseaua Virtuţii

•
Cartea Cîinelui

POLIROM
2019

Mari era de aceeași părere, însă așteptă ca taximetristul să plece, înainte de a-i spune, din nou, că se saturase de blocul ăsta în care era obligată să facă pe purtătoarea lui de cuvînt, să răspundă la întrebările de pe hol și din lift: Ce mai face Gastronomul nostru? Cîinele îi dădu florile, apoi depuse pe masa din sufragerie pachetul cu prăjiturele și sticla de șampanie, pe care le ținea în cealaltă mînă. Ar fi luat-o în brațe pe Mari, dar se simtea lipicios ca hîrtia de muște. Se dezbrăcă și se duse în baia cea mică. Cînd porni dușul, se trezi că pe el curgea o apă ruginie, scîrboasă. Nu-i venea să se mute în baia cea mare, ca să nu audă considerațiile lui Mari despre relațiile cu apa și săpunul ale locatarilor blocului, dintre care unii își transformaseră a două baie în bucătărie, pentru a face din bucătărie a cincea cameră de locuit. Așteptă să se limezească apa, dar nu fără să-i dea dreptate în gînd lui Mari. Confortul într-un apartament cu patru camere înseamnă să ai două două băi cu două closete, nu să-ți metamorfozezi baia în bucătărie, cugetă, în timp ce apa caldă de la duș devinea din ruginie, gălbuie, și din gălbuie tindea să fie cristalină, într-un abur care se ridică din cadă și tencuia cetos peretii. Cînd ieși din baie înfășurat într-un prosop, Mari îl întrebă și ea ce a făcut la Cotroceni. Foarte bine! îi răspunse și, după nu mai știa nici el câte săptămîni, o întinse pe pat, fără teamă că ar fi trebuit să-și mascheze nepuțința cu mîngîieri tot mai deznădăjduite și cu substitute jenante pentru el, dar care pe Mari o făceau fericită. Cîinele era atît de pornit, încît nu se înmuie nici cînd Mari s-a dus să închidă ușa – ca să nu intre băieții peste ei, din greșeală. Iar cînd ea dădu să se ridice ca să se ducă la baie, o întinse din nou pe pat, fără mîngîieri lipsite de conținut și fără false conținuturi, încît ea își duse

o mînă la gură, ca să nu-i trezească pe băieți, iar cu cealaltă îl apăsă pe spate, cu degetele întinse, ca un dirijor care-i dă intrarea solistului și-i nuantează ritmul. Cîinelui i se părea că-și simt inima unul celuilalt, ca mai demult, cînd se cunoscuseră, și cînd s-a întors cu fața în sus, răsuflînd precipitat, Mari părea și ea epuizată, dar și fericită, aşa cum nu mai fusese de mulți ani. Înainte de a adormi, o văzu cum se ridică goală din pat și deschide pachetul cu prăjituri – atunci a răbufnit din ea unul dintre strigătele pe care și le astupase cu mîna mai devreme. Cîinele se trezi din somn noaptea și, pentru prima oară de cînd își descoperise darul de a ghici ora exactă, se simți dezorientat. Atinsese sînii unei femei, dar nu știa ai cui, cît despre patul în care se trezise, nu-și dădea seama dacă era cel de-acasă sau patul din camera Nanei de la hotel. Cînd s-a ridicat din pat, nu știa în ce ape se scaldă, pînă cînd auzi cocoșii pitici de peste drum și-și dădu seama că nu stătuse în pat cu Nana, ci cu Mari, și că scăpase de neputința lui de pînă atunci. Cînd se maidezmetici, se gîndi că poate și Nana îl ajutase, fie și numai pentru că nu făcuse observații în doi peri despre bărbăția lui ațipită. Cocoșii pitici de peste drum îl anunțau că se terminase cu visele lui ciudate, dar că tot ce își punea în cap se putea întîmpla, aşa încît se simți gata de luptă. Nu știa însă împotriva cui. Dimineață, descoperi că-l părăsise senzația de oboseală cu care se dădea jos din pat în ultimele săptămîni, iar obiectul îngrijorărilor sale era gata de acțiune. A simtit-o pe Mari mîngîindu-l și s-a simtit flatat.

La redacție, Alina îl întîmpină cu zîmbetul acela vinovat cu care se pregătea să-i dea veștile proaste. Cîinele îi sărută mîna, aplecîndu-se peste birou, și o rugă să convoace o ședință-fulger peste

cinci minute, la el în birou. Cînd se strînseră toți, le spuse că voia să-i anunțe trei chestiuni. Nu uitase de promisiunile de la cîrciumă. (Era punctul pe care-l aștepta toată redacția!) Cine voia putea face cheltuieli în avans în contul măririi salariului! Coperta revistei se va schimba în proporție de 60% începînd chiar cu acest număr. În următoarele șase luni, vom face un concurs de fidelitate pentru cititoarele și cititorii noștri, pe categorii de vîrstă, cu următoarele premii: Doamna cea mai fidelă – o mașină Mercedes! Domnișoara cea mai fidelă – o mașină Ford! Domnul cel mai fidel – un BMW! Cîștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorti. Nu pot participa la acest concurs membrii redacției și nici rudele lor de gradul întîi și doi! Ideea concursului îi venise în drum spre redacție și tot atunci se gîndise că ar fi trebuit să schimbe înfățișarea copertei. Cînd începură să vină întrebările, mai ales despre concurs, Cîinele spuse, cît putea mai degajat, că a întors pe toate fețele această posibilitate în ultimele două luni și că se va folosi de votul său de aur pentru a o impune acționarilor revistei. Valeria, în care începueră să apară ambiții de lider de sindicat, bănuia Cîinele, vru să afle dacă acestea erau măsuri de relansare sau de redresare a *Supergastronomului*. Orice chestie care începe cu re-, o anunță pe redactorița lui șefă, are miros de ciorbă reîncălzită. Noi nu ne propunem aşa ceva! Sîntem o revistă de succes care își permite să le ofere cadouri cititorilor săi fideli. Valeria insistă. Pînă acum revista n-a oferit decît cadouri simbolice: de ce ar da trei mașini scumpe într-un moment cînd vînzările scad? Pentru că nu ne e frică de această scădere, Vali dragă! Noi mărim salariile, în timp ce alții, nu dau nume, îi știți, fac concedieri sau dispar în neant. Întrebările Valeriei îl stîrniră și pe reporterul special – un tip înalt, cu

barbă și ochii injectați, care scria și piese de teatru pornind de la cazuri reale. Cînd voia să deschidă gura, reporterul special își mîngâia barba: cu mîna stîngă dacă era binedispus sau cu dreapta dacă era în toane rele. Acum își acoperi barba cu amîndouă palmele: „Să zicem că jucăm la cacealma! E o ipoteză. Avem bani în caz că nu iese cacealmaua sau vom închide revista dacă vom da asemenea premii? Fiindcă sper că nu e o țeapă“. După ce reporterul special își încheie intervenția, Cîinele, să turbeze. Printre cei din redacție apăruse foiala aceea, rău prevestitoare, care-i dădea de înțeles că trebuia să ia lucrurile de la capăt. Ar fi putut, firește, să-l întrebe pe reporter, consumator declarat de vin roșu în cantități mari, de unde îi venise inspirația. Știa însă că cei mai mulți din redacție aveau încredere în el și cînd era beat. Îi spuneau Țuțulache, de la răposatul Petre Țuțea, despre care zicea că-l cunoscuse, dar și pentru că după cîteva pahare de vin nu mai vorbea decît în sentențe, iar ochii lui bulbucăți păreau gata să-i iasă din orbite. Acum era cît se putea de treaz – poate că doar ușor mahmур. El era gînditorul și artistul redacției – Țuțulache dramaturgul! Cîinele se abținu să se scarpine în cap. De fapt, habar n-avea dacă și de unde va face rost de banii pentru cele trei mașini. Reclamele la automobile care apăreau în revistă veneau de la firmele care vindeau în România mașini străine la un preț mediu, adică între mai nimic, cît costau Daciile, și prețurile mașinilor cu ajutorul cărora voiai să arăți cît de sus ai ajuns, categorie în care intrau și steaua cu trei raze a Mercedesului, și emblema rotundă a BMW-ului. Totuși, îl asigură pe Țuțulache că aceste mașini vor fi date ca premii, chiar dacă pentru asta el, Cîinele, va trebui să se împrumute de la bancă. Bărbosul reporter era, i se păru, într-o mahmureală patetică, fiindcă

ii spuse: și el ar fi făcut același lucru, chiar dacă ar fi băgat revista în faliment! Cîinele se aseză cu fundul pe colțul biroului, ca să pară relaxat. Speră că Țuțulache îl crede că nu va risca să bage *Supergastronomul* în faliment pentru un concurs despre care era convins că va avea succes. Tocmai din cauza asta voia ca de partea cu riscuri a afacerii să se ocupe singur. Ceea ce însă trebuia să le mărturisească amatorilor de risc din redacție probabil că-i va aduce numai lui anumite cîștiguri suplimentare. Făcea această precizare pentru a nu mai fi acuzat de cîștigurile lui ca acționar al revistei. Riscul și succesul sînt cele două fețe ale cărților cu care jucăm această partidă, în care, pînă acum, n-am avut decît de cîștigat.

După ce s-a terminat ședința, Cîinele i-a oprit pe toți la el în birou. Știa că există în redacție o anumită slăbiciune pentru spirtoase, pe care o împărtășea, dar preferă ca după această ședință să se bea chestii care nu dau nici dureri de cap și nici nu provoacă resentimente. Scoase din dulăpiorul din dreapta, de sub birou, cinci dintre sticlele de whisky pe care le promise din partea firmelor de publicitate, iar din cel din stînga două sticle de vodcă, care proveneau tot dintr-o sursă publicitară. Sticlele au fost împărtite rapid, pe preferințe și pe birouri, și cînd să se așeze pe fotoliul său de director, Cîinele se trezi că bărbosul reporter special nu ieșise din încăpere. Mai era ceva?! Țuțulache se așezase pe scaunul cu care se putea învîrti, din fața biroului, și se răsuci cu fața spre el. Bărbosul voia să devină parte în afacerea asta, dar n-avea bani. În schimb, dispunea de o informație: că era o minciună tot ceea ce le spusesese Cîinele celor din redacție despre mașinile care urmau să fie date ca premii de revistă. Întrebarea lui Țuțulache era: cît costa

această informație? Cîinele îi răspunse că o asemenea întrebare nu putea fi decît deosebirea dintre cineva care voia să afle ceva și altcineva care voia să folosească acel ceva pentru un șantaj mic. În mod normal, ar fi trebuit să-l dea afară pe Țuțulache, dar, aşa cum și dramaturgul înțelesese, n-ar fi fost momentul. Era suficient de binedispus ca să treacă peste un banc prost. Reporterul special se ridică de pe scaun: dar ce va face Gastronomul dacă va fi întrebat de un omor cu autor încă necunoscut, un fapt divers care avea legătură cu invitația pe care o primise de la Cotroceni? Era o aluzie fină, aproape benignă. Cîinele se foi în fotoliu: avea și el o întrebare, mai simplă. Unde se va duce Țuțulache peste 15 zile? Fiindcă în noua ei formulă, revista nu va mai publica reportaje speciale. „Mă încerci, să?“ „Nu, tu m-ai încercat pe mine“, constată rece Cîinele. „Sper că-ți dai seama că plec cu povestea asta în portofoliu. Te am în pix!“, îl avertiză Țuțulache. Cîinele simți că i se urcă sîngele la cap. Dacă s-ar fi urnit de pe fotoliu, să-l pălmuiască pe dramaturg, existau două posibilități. Prima, ca Țuțulache să înceapă să urle că l-a agresat, ceea ce ar fi fost neplăcut, dar nu un capăt de lume, chiar dacă reporterul special ar fi vîndut undeva știrea. Cea de-a doua ar fi fost ca bărbosul, în mahmureala lui, să sară la bătaie, și-atunci abia ar fi ieșit scandal. Mai exista însă o posibilitate. Se oferi să-i publice povestea în revistă. Reporterul îl contră prompt: „Ce vorbești! Si să mă dai afară după aia!“. Cîinele crezu că îi căzuse fisa. Își găsise Țuțulache un loc mai bun în altă parte? „Că era să stau la mila ta!“, îi răspunse pe jumătate reporterul și, ca un semn de bunăvointă, îl anunță că o să trîntească ușa. „Dacă asta-ți ajută...“, acceptă Cîinele, mai ales că ușa groasă, de stejar nu făcea mare zgromot nici cînd se trîntea din cauza curentului.